

A MEGBOCSÁTÁS SZELLEME

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2019. szeptember 29.

Elfogadjuk Atyánk, amit közölsz a mai napon velünk, és a szívünk kész rá, hogy befogadjuk mindazt. Az elménk tiszta, és meg fogunk változni a Te Igéd szerint. Ámen.

Egy nagyon-nagyon alap dologgal készültem a számotokra a mai napon, amely olyannyira alaplolog, hogy mondhatni azt, hogy Isten királyságának az egyik alappillére. Mondhatni úgy is, Jézusnak a szavai ezek, hogy így működik, ez alapján működik, illetve a királyságnak ez egy olyan sarkalatos alappillére, alaplolga, aminek a bemutatását maga Jézus mutatta be nekünk legtökéletesebben. Arról szeretnék a mai napon beszélni, amelyről bizonyára már sokat hallottál kisgyermekkorod óta. Középiskolás korodban is biztos, felnőtt éveidben is, és akkor is hallottál erről, amikor megházasodtál. Akkor is hallottál erről, amikor a munkahelyre kerültél, legalábbis hogyha volt egy jó vezető, akkor beszélt erről, és akkor is hallottál erről, amikor gyülekezetbe kerültél évekkel ezelőtt, és folyamatosan hallasz erről. Hogy mennyire nem könnyű mindezt megcselekedni, ennek bizonyítéka az, hogy sokan ezt nem cselekszik. Mert hogyha ezt könnyű lenne megcselekedni, nagyon-nagyon könnyedén lehetne ezt tenni, akkor mindenki ezt tenné. De amiről ma szeretnék beszélni, ez a keskeny út. A keskeny útnak egy bizonyos része, amelyről megértést, mélyebb megértést kell, kapjál és folyamatosan újra, és újra, és újra hallanod kell róla, mert egy alapigazság ez Krisztus Testében, és ez nem más, mint az elengedés.

Hogy elengeded a sérelmeket, elengeded a bántásokat, elengeded azokat, akiket bezártál a szívednek a börtönébe, és ott korbáccsal ütöd őket, mert nem bocsátasz meg nekik. A megbocsátás egy olyan alapigazság Krisztus gyülekezeti Testében, amelyet nem vehetünk félvállról. A megbocsátás egy olyan alap szellemi igazság, és törvényszerűség, amelyet ha nem gyakorolsz rendszeresen, amelyet ha engedsz magadban felgyülemelni, és engeded azt, hogy a meg nem bocsátás szelleme uralkodjon feletted, akkor az meg fog téged lopni, és rengeteg dolgot el fog tőled venni. Olyan dolgokat fog tőled elkérni, amiket te nem akarsz odaadni. Mert ellopja a békességedet, ellopja a szeretetedet, ellopja az érzelmeidnek a teljességét, és ellopja a testednek az egészségét. Nem vehetjük félvállról ezt. Nagyon-nagyon komoly dolog ez, és hogyha most úgy gondolsz, hogy erről már hallottam eleget, mi újat lehet ebből kihozni, akkor hiszem azt, hogy a mai napon megújulása lesz az elmédnek, és megújulása lesz a lelkednek, és a szívednek, az egész valódnak.

Komolyabban fogod venni ezt a témát, mint ahogy eddig vetted ezt az egészet. Ugyanis a saját szívedet becsaphatod. A saját szívedet be tudod csapni, és bizony, hogyha egy apró dologban becsapod magad, az az apró dolog el tud a te bensődben, a te érzelmeidben, a te lelkedben valahova bújni, és ott hízik és hízik. Természetesnek veszed, hogy az ott van, és annyira hozzászoksz, hogy azt gondolsz, hogy ez a normális. Az a normális, hogy 5 éve, 10 éve, 20 éve már ez a viszály jelen van a családban, ezzel nem tudok mit kezdeni. Ehhez nem tudok mit hozzátenni, nem tudok mit elvenni. Nincs semmi részem ebben a dologban, rajtam kívülálló dolog, de mégis ott bent van, ott belül, és emészt téged, és felfal téged, és mint egy daganat, belülről emészt fel. Pedig hogyha azt onnan kívágnád, akkor az egész életed egy új irányba állhatna be.

Azért nagyon rossz az, ha az ember *megtévesztett*, mert azt gondolja, hogy igaza van, azt gondolja, hogy amit csinál, és amit gondol, és amit cselekszik az helyes, közben pedig nem. Lehet, hogy mindenki körülöttesz tudja azt, hogy nem helyes, és nem jó az, amit te gondolsz, és csinálsz, de te meg vagy győződve arról, hogy az úgy jó, és megtévesztett vagy. Azért hívjuk ezt megtévesztésnek, mert te nem tudsz róla. Megtévesztésnek ez a lényege, hogy igaznak gondolsz azt, ami hamis. Például, amikor sérelmeket táplálsz a bensődben, az érzelmeidben, a lelkedben, amikor megengeded azt, hogy neheztelésed legyen bárki felé.

Ha megengeded azt, hogy keserű érzéseid és keserű megnyilvánulásaid legyenek a szavaidban, a gondolataidban, a cselekedeteidben, akár a szüleid, testvéreid, szomszédaid, munkatársaid, gyülekezetben lévő testvéreid, vagy pásztorod felé, akkor ajtót nyitottál az ördögnek, amit Isten nem tud becsukni. Ez nagyon-nagyon fontos dolog, alappillér ez, és Jézus beszél erről a Máté evangélium 18. fejezetében. Emlékezzünk meg arról, hogy amikor Isten neked megbocsátott, akkor elengedett minden tartozást. Elengedte az összes tartozásodat. Amikor Isten neked megbocsátott, akkor elengedte az összes bűnödöt. Amikor Isten neked megbocsátott, akkor elengedte a halál kötelékét feletted, abban az értelemben, hogy megszabadított téged a halál kötelékétől. Mert nem volt más lehetőséged, mintsem az, hogy úton legyél a pokolba azért, mert a szellemed halott volt.

Amikor te megbocsátasz, akkor valaki számára felszabadítasz. Mert ugyanezt tette veled Jézus is, amikor megbocsátott neked. Eltörölte a bűneidet, és elengedte. Az elengedés szellemével szolgált feléd gyakorlatilag. Amikor te elengeded a terheket, elengeded a nehezteléseket, akkor gyakorlatilag szükségtelen dolgoktól szabadulsz meg. A kérdés a mai napon, hogy a te szíved az mennyire felszabadult? Mert Isten téged felszabadított, a te terheid, bűneid, rossz dolgaid felől, de te mennyire vagy hajlandó felszabadítani másokat ugyanilyen módon. Lapozzunk a Kolosse levélhez.

Kolosse 3,13.

13. Elszenvedvén egymást, és bocsássatok meg kölcsönösen egymásnak, ha valakinek a másik ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is;

Ez egy alapigazsága az Evangéliumnak. Egy alapigazsága, cselekedetre való felszólítása ez Istennek feléd, a mai napon is, és minden napon, hogy engedd el a sérelmet. Vannak keresztények, akik 5, 10, 20, akár 40 éves sérelmeket hordoznak a szívükben. Hordozzák a szívükben, akár gyermekkoruktól fogva, akár a rossz bánásmód miatt, akár a rossz körülmények miatt, akár egy ténylegesen háborús helyzet miatt.

Most emlékezetembe jön egy dokumentumfilm, amit nem olyan túl régen láttam. Amikor két idős bácsi egymás nyakába borult, és zokogtak, és sírtak, és azt mondták, hogy megbocsátok neked. A két idős férfi, ifjú korában, a második világháborúban egymás ellen harcolt. Az egyikőjük, a normandiai partraszállásnál, a védett bunkerban géppisztollyal, golyószóróval, sorozatlövést adott le. Nem tudom, percenként hány golyót kilőve irtotta a szövetséges katonákat. Nem lehet megmondani, hány embert ölt meg, egy-két óra alatt. A másik pedig ott volt közöttük, aki megmenekült. A dokumentumfilmben ezt a két embert egymással szembesítették, és nagyon mélységesen megérintett engem az, hogy láttam a két idős embert, hogyan reagált egymásra. Ilyen sérelem, hogy látod jobb kezed felől, és bal kezed felől vérbe fagyva meghalni a bajtársaidat, mert onnan szemből, a védett helyről lelövik őket, ezt nagyon nehéz megemészteni egy háborús helyzetben. Mert az ellenség, az ellenség.

Általában nem az ellenségért élünk, hanem a sajátjainkért élünk. De ez a két ember mégis egymás nyakába borulva azt mondta, hogy megbocsátok. Azt a német katonát persze elfogták a szövetségesek, és hosszú éveken keresztül sínylődött, de sok év távlatából is figyelemre méltó az, hogy képesek az emberek megbocsátani. Nem tudom, hogy bármelyikük keresztény volt-e, én gyanítom, hogy igen. Mert ahhoz, hogy megbocsássál, ahhoz, hogy ilyen mértékben elengedd a sérelmeket, ez nem megy saját forrásból. Nem megy saját erőből. Amikor Isten arra kér téged, hogy engedd el a sérelmet, akkor nem arra kér, hogy a saját magad erejét összeszedve, összeszorítva a kezeidet, a gyomrodat és minden erődet, valahogy próbáld meg elengedni a sértést, hanem arra kér, hogy azt a Szellemet, amit Ő beléd helyezett, a Szent Szellemet, azt engedd megnyilvánulni. Mert a megbocsátás, az elengedés, az önmagában nem a te hústestednek a természete, hanem Istennek a természete. A Szent Szellemé.

Az agapé szeretet, amely benned van, az Isten szeretete, s ez képessé tesz téged arra, megadja neked az erőt arra, hogy minden sérelmet elengedj, és ezeken felülkerekedjél. Úgy is mondhatnám, hogy a meg nem bocsájtás egy szellem, amely egy óriásként, ott akar lakozni a

te bensődben, de te Isten Szellemé által hatalmat és erőt tudsz rajta venni. Halleluja! Ez vagy te. Képes vagy erre. Halleluja!

Máté 18,21–22.

**21. Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának el-
lenem vétkezni, és néki megbocsátanom? Még hétszer is?**

Még hétszer is? Egy nap még hétszer is akár? Hányatokkal fordult elő, hogy valaki hétszer bántott meg egy nap, és hétszer ment oda bocsánatot kérni? Nem nagyon jellemző ez. Egy nagyon híres bibliatanítótól hallottam, hogy valóban így volt-e vagy sem, ezt nem tudom, de valószínűleg az Igék alapján van erre esély, hogy ez így volt. Ő azt tanította, hogy Péter olyan környezetben nőtt fel, amikor is a farizeusok, a korai rabbi tanítók a zsinagógában tanítottak, Ámós könyve alapján arról, hogy Isten háromszor megbocsát, de negyedszerre már jön az ítélet. Ámós könyvét, ha tanulmányozod, ki lehet ezt onnan belőle venni, de nem is ez a lényeg, hanem az, hogy Péter ebbe nőtt bele. Ebben nőt fel talán, hogy háromszor is megbocsát Isten. Tehát mi is háromszor megbocsáthatunk. Gondolta ő talán magában, hogy én hetet mondok most, Jézus, az háromszor kettő az hat, plusz még egy az hét. Még ráteszek egyet. Hetes az amúgy is bibliai szám. Na, Jézus mit gondolsz? Még hétszer is meg lehet bocsátani? Jézus válaszolt, és ismerjük az Ő válaszát. Így hangzik:

22. Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenszer hétszer is.

Egyszerű matematika, ha jártál általános iskolába tudod, hogy ez 490. Gondolkoztam ezen régen is, és most a napokban is, hogy mit jelent ez a 490. Miért pont ezt mondta? Miért nem azt mondta, hogy ezerszer is. Miért nem azt mondta, hogy ötszázszor is. Miért nem azt mondta, hogy 10+5-ször. Vagy bármi mást is mondhatott volna Jézus, de azt mondta, hogy még hetvenszer hétszer is. (Nem megyek ebbe bele, csak zárójelben említem: följött bennem Dániel könyve, amikor is olvasod azt, hogy hetven hét szabattott a te népedre, Izraelre. Amelyből 69 hét letelt, a maradék hét az ítélet majd az elragadtatásunk utáni hét év lesz. Ott is 490 szerepel.) A múlt héten volt egy kiváló tanítás arról, hogy mi miért nem leszünk akkor már itt.

A 490 több helyen szerepel a Bibliában, de ebben az esetben, ebben a példában, vagy példabeszédben, vajon miért ilyen nagy számot mondott Jézus? Miért nem mondta, hogy tizenkétyszer. Tizenkettő is bibliai szám. Kiszámoltam, hogy egy nap, az 24 órából áll. 60 perccel beszorozva, egy nap 1440 perc. Elosztottam 490-el. Nem biztos, hogy tudsz követni, de a lényeg ebben az, hogy kevesebb, mint 3 percenként kellene megbocsátanod a nap 24 órájában. Azt hiszem, 2,93 percenként meg kellene bocsátanod, ha valakit nagyon érdekel.

Hogyan lehetséges hárompercenként megbocsátani? Hogyan lehetséges ilyen sűrűn? Úgy hiszem, hogy itt nem a darabszám a lényeg, és ne menjünk bele számmisztikába, itt nem ez a legfontosabb része ennek a dolognak, hanem az, amit Jézus ezzel mondani akar. Hogy ez egy *életforma*. Hogy ez egy folyamatos dolog. Ez egy állandóan benned megújuló dolognak kell, hogy legyen, hogy ebben éled az életedet, hogy állandóan megbocsátó lelkülettel vagy, folyamatosan. Mert egyikőtök sem képes arra, én sem, hogy számolgassam, hogy na, hányszor kell neked megbocsátanom? Miért csak egy cukorral kaptam a kávé reggel drágám? Ejnye-bejnye, meg kell neked ezt bocsátanom. Az 1Korinthus 13 azt tanítja, hogy a szeretet nem rója fel a vele szemben elkövetett igazságtalanságot. Szeretném nektek felolvasni, a Bővített fordítás szerint.

1Korinthus 13,4-5. Bővített fordítás

4. A szeretet hosszan tűr, türelmes, és kedves. A szeretet sosem irigy, nem féltékeny, nem dicsekvő vagy öntelt. Nem mutogatja magát gögösen.

Olyan jó, ezt én is hallom egyébként. Jó ezt nekem hallani.

5. Nem beképzelt (nem arrogáns), a büszkeségtől nem fuvalkodik fel, nem durva és modortalan, és nem cselekszik illetlenül. A szeretet, Isten szeretete bennünk, nem ra-

gaskodik a saját jogaihoz, vagy útjaihoz. Nem keresi a maga hasznát, nem sértődékeny, nem ingerlékeny, nem neheztel. Nem számítja fel a vele szemben elkövetett gonoszságot.

Most figyelj: Nem számítja fel a vele szemben elkövetett gonoszságot. Nem veszi figyelembe, ha igazságtalanságot kell elszenvednie. Ámen. Ez kinek a szeretete? Ez nem a mi szeretetünk. Mondhatod azt, hogy az 1Korinthus 13-at megvallhatod, és az én szeretetem ilyen. De az igazság az, hogy a te szereteted soha nem lesz ilyen, mert nem képes a te szereteted ilyenné válni. Ez Isten szeretete benned, amit neked használnod, alkalmaznod kell. A kettő között különbség van.

Természetesen a te emberi szeretettedben fejlődhetsz, de az agapé, az Istené, nem a tied. De Ő ezt neked adta, így már a tiéd. Érted a lényegét? Ne mondd nekem azt, hogy nem tudok megbocsátani. Az agapé szeretettel képes vagy megbocsátani. Képes vagy elengedni a fájdalmat, a sértést, és a keserőséget. Képes vagy rá. Lapozzunk vissza Máté evangéliumához, és olvasom tovább Jézusnak a szavait, amit Péterhez és a tanítványokhoz intézett.

Máté 18,23–34.

23. Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, aki számot akart vetni az ő szolgálóival.

Álljunk meg itt egy pillanatra, és gondolkodjunk el ezen. Mit mond Jézus? Annakokáért, ehhez hasonlatos, ilyen a mennyeknek királysága. Ilyen a mennyeknek országa. Ilyen. Kettőspont és ez után következik valami. Amikor Isten királyságának a határvonalain belül vagy, akkor védelmed van. Amikor Isten királyságának a határvonalain kívülre lépsz, akkor kikerülsz a védelemből. Mondhatod azt, hogy ó, hát drága Atyám szeretlek téged, imádlak téged, gyülekezetbe járok, keresztény vagyok, adakozok, sok minden jót teszek... De van itt egy királyságot körbehatároló alapelv, amin neked belül kell lenned. Mert ha kilépsz belőle, akkor kimentél a várfalakon kívülre, és ott az ellenség. De te, legyél a falakon belül.

Abban az időben, amikor Jézus élt, illetve még régebben is, a nagyobb városokat várfalakkal vették körbe azért, hogy amikor jött az ellenség, mindenki oda bevonult, és védték a saját életüket, a saját tulajdonaikat, a saját állataikat, és ott voltak együtt, védelem alatt. Az egysebségben, a közösségsben védelem és erő van. Ha valaki kiment a várfalon kívülre, amikor háborús idők voltak, az egyenlő volt az öngyilkossággal. Tehát azt mondja itt maga Jézus, hogy annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, aki számot akart vetni az ő szolgálóival.

24. Mikor pedig számot kezde vetni, hozának eléje egyet, aki tízezer talentummal volt adós.

25. Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, és mindenét, amije volt, és fizessenek.

26. Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked.

27. Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki.

28. Kimenvén pedig az a szolga, találkozáék eggyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral volt néki adós, és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nekem, amivel tartozol.

29. Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked.

30. De ő nem akará; hanem elmenván, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, amivel tartozik.

31. Látván pedig az ő szolgatársai, amik történtek, felettébb megsomorodának; és elmenván, mindent megjelentének az ő uruknak, amik történtek.

32. Akkor előhívatván őt az ő ura, mondván: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem:

33. Nem Kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem rajtad?

34. És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik.

Ez Isten Igéje. Sokkal több van ebben a történetben, mint ahogy így első hallásra kiveszünk belőle. De ez egy nagyon-nagyon világos lecke egyébként, és szeretném, hogyha most Igéről Igére végigmennénk rajta. Látnod kell, minden egyes példabeszédben, minden egyes történetben azt, hogy vajon neked ebben a példabeszédben hol van a helyed. Benne vagy-e ebben, vonatkozik-e rád valami ebből? Ki az egyik szolga? Ki a másik szolga? Ki a harmadik szolga? Ki a király? Ki az úr? Ki ez, ki az? Bele kell magadat helyezni, és magadra vonatkoztatnod kell, hogy vajon tenéked milyen tanulsággal szolgál mindez?

Egyértelmű, hogy itt a király, a mi Atyánk. Ami Istenünk. A szolga, aki 10 ezer talentummal tartozott a királynak, pedig jelképez minket. Jelképezi azt, hogy oly nagymértékű volt a felhalmozott adósságunk, hogy azt képtelenek lettünk volna megfizetni. Miért mondom ezt? Mert a talentum, egy bizonyos mértékegység, és hogyha forintban szeretnénk kifejezni ennek a súlyát, az értékét, a vagyonát, hogy mennyi pénzzel, milyen vagyonnal tartozott a királynak ez a szolga, akkor azt mondhatnánk mai árfolyamon, körülbelül 3 milliárd forint. Felteszem neked a kérdést, kettőt is. Hogyan lehet ekkora adósságot felhalmozni? Ez az egyik. A másik: Te hogyan tudnál kifizetni 3 milliárd forint adósságot? Elmondom neked, bérből és fizetésből élsz, és nem vagy nagy cégvezető, meg amúgy is, sehogy. Sehogy nem tudsz 3 milliárdos adósságot kifizetni. De még a gyermekeid, és lehet, hogy az unokáid sem.

Oly mértékű tartozása volt ennek az embernek, amit ő képtelen lett volna kifizetni. Bizonyára ez az adósság, hogy hogyan jött neki az életébe, nem tudom. Ez egy példázat, de bizonyára halmozódott a király felé. A mi adósságunk nem halmozódik, az egy csomag, amibe beszülettünk, szellemi halálban éltünk, nem tudtuk magunkat megváltani. Képtelenek voltunk arra, hogy magunkat megigazítsuk Isten előtt. Képtelenek voltunk arra, hogy magunkat fel-emeljük Ő elé. Olyanok voltunk, mint a vízbe dobott fejsze. Menthetetlenül ment lefelé. Nem volt más esélyünk, mert bele lettünk dobva úgymond a vízbe, és mentünk lefelé egészen az iszapig, hogy ott elsüllyedjünk, és ott a rozsda megemésszen minket.

Ez egy szellemi törvény, ez a bűn és a halál törvénye, amiről ír a Római levél 8. fejezete, amely hatott ránk. Addig, amíg ez a törvény hat rád, addig nincs esélyed. Egy esélyed van, ha nem jön valami más szellemi erő, ami téged ebből ki tud emelni. Ha bedobsz egy fejszét a vízbe, és az süllyed lefelé, akkor egy lehetősége van annak, hogy fölfelé jöjjön, hogy hasson rá a felhajtóerő. Ez fizika. Nem megyek ebbe bele. Ha alányúlsz, vagy aláakasz egy felfújt léggömböt, vagy bármit, aminek nagyobb ereje van, mint a gravitáció, akkor tud kiemelkedni, különben nem. Ezt tette veled Isten. Ezt tette veled Ő. A pokol legmélyebb bugyrai felé voltál úton te is, és én is, és Isten jött az Ő hatalmas erejével, aláánk nyúlt, és felemelt bennünket. Nem a saját erőnkől emeltük ki magunkat. Hanem azért, mert Ő elengedte a bűneinket, eltörölte a bűneinket, kifizette a tartozásunkat. Mindent elengedett.

Ezt mutatja, erről beszél itt Jézus, hogy ennek az embernek, aki tízezer talentummal, megfizethetetlen adóssággal tartozott neki, az könyörgött neki, leborult előtte, Uram, légy türellemmel hozzám, és mindent megfizetek néked, mondta ő. De az Atya tudta azt, hogy ezek hazug szavak vagy nem, ezek őszinték vagy nem, nem tudom, de tudta, hogy képtelen megfizetni. Talán az ember is tisztában volt vele, hogy képtelen kifizetni a tartozását. Nem képes rá. Mégis az Atya azt mondta, hogy megszánta az ő szolgáját, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé neki. Mi volt az első dolog egyébként, amit mondott a király, az úr neki? Hogy add meg a tartozásod, mert különben te is, a családod is, és mindened szolgaság igájába fog kerülni. Itt ez egy figyelemre méltó dolog.

A kereszttel, neked is, és nekem is meg lett bocsátva, sőt, el lett törölve. Teljesen ki lett fizetve, és szabadon élhetsz. Teljesen szabadon élhetsz. Nem kell félned attól, hogy mi lesz

veled, a haláloed után? Ha elfogadtad Jézust, akkor Ő a szívedben él, örökéletű szellemi lényként a mennyország állampolgára lettél. Annak ellenére, hogy az lett volna a sorsod, hogy szolgaságban éljél. Az lett volna a sorsod, hogy örökké a pokolba legyél. Az lett volna a sorsod, hogy mindent elveszítsél. Ennek ellenére, az Ő nagy kegyelme, az Ő nagy irgalma, és a megbocsátás Szellemének a megnyilvánulása, és az elengedés Szellemének a megnyilvánulása téged kiemelt, és felemelt.

Hogyha te elfelejtetted, hogy te teljesen fel lettél szabadítva, és ha te elfelejtetted, hogy mekkora megbocsátásban részesültél, akkor kikerültél Isten országának védelmező határvonalain kívülre. Nem kell félned attól, nem veszíted el az üdvösségedet, nem veszi vissza Isten azt, amit odaadott neked, de lesz valami, ami nyugtalanítani fog téged. Lesz valami, ami nyugtalanítani fog téged, mert lehet, hogy rá sem ismersz, de ott kopogtat a szíved ajtaján, a lelked ajtaján, a tested ajtaján, a megbocsátatlanság szelleme, és az nem a mennyből jön hozzád, hanem a pokolnak a bugyraiból. Próbálja az elmédet, a gondolkodásmódodat, a hozzáállásodat, az egész mentalitásodat, az egész életedet átjárni és behálózni, hogy te ebben legyél.

Eljön, mint egy adószedő, hogy beszédje tőled azt, amit te nem akarsz odaadni. Eljön, hogy beszédje tőled azt, amihez te ragaszkodnál, amit nem akarsz odaadni. Mert nem akarsz odaadni a gyermekedet, nem akarsz odaadni az életedet, a szolgálatodat, nem akarsz odaadni a vagyonedat, de ő el akarja venni. És, ha ragaszkodsz a megbocsátatlansághoz, és ezzel az óriással nem foglalkozol, akkor elveszi a békességedet, elveszi a szeretettedet, elveszi az érzelmeidet, elveszi a testedet, és gyakorlatilag felemészt téged. Olyat vesz el tőled, amiről sohasem akarta Isten, hogy az el legyen tőled véve. Isten sohasem akarta, hogy ezeket te elveszítsd. A megbocsátatlanság kivesz belőled dolgokat. A megbocsátatlanság elveszi a fizikai erődet. A neheztelés, a sérelmeknek a hordozása elveszi az egészségedet.

Az Istenben nem hívó orvosok is azt mondják, hogy a betegségeknek a 70%-a azért jelenik meg az embereknek a testében, mert keserűek, mert neheztelnek, mert nem bocsátottak meg valakinek. Nem bocsátottak meg. Ha a világi életben a tudomány képes erre, hogy felismerje, hogy a megbocsátatlanság mennyire gonosz dolog, és mennyire felemészt a testünket, akkor nekünk, keresztényeknek, akiknek szellemi erőnk van, és szellemi látásunk, Istentől való bölcsességünk, mi hogyan kezeljük ezt a dolgot? Nem engedheted meg magadnak azt, hogy ne legyél egységben azokkal, akik körbevesznek téged. Törekedned kell. Tudod, ez az egység nem úgy fog eljönni, hogy imádkozok érte. Hanem úgy, hogy imádkozok érte, és cselekszek azért, hogy az valóságba jöjjön. Ehhez le kell mondanod az önzőségedről, le kell mondanod az egódról, le kell mondanod időnként arról, hogy a te érdekeid legyenek szem előtt. De felolvastam az előbb az 1Korinthus 13-ból, a Bővített fordítás szerint, hogy milyen ez a szeretet. Egyik legjellemzőbb tulajdonsága az, hogy önzetlen.

A Filippi levél 2. fejezetében pedig azt, hogy: Ne keresse ki-kí a maga hasznát, hanem mindenki a másikat is. Az az indulat legyen bennetek, mely volt Krisztus Jézusban is, aki engedelmes volt a haláláig, a keresztfának a haláláig. Engedelmes, alázatos, odaszánt. Van még itt egy mondat, nem tudom, mennyire illik ide, vagy nem. De szeretném elmondani, hogy nem várt érte köszönetet. Megtette, önzetlenül. Nem azért tette, hogy Őt imádják és ajnározzák, de mégis ez lett a következménye, hogy imádjuk, és dicsőítjük Őt. De nem ez volt a motiváció. Nem az motiválta, hogy saját imádókat szerezzen ez által. Hanem szeretett, és adni akart, és adott, és odaadta magát. Ez a szolgáló szívnek a jellemzője, hogy nem azért teszed, hogy megköszönjék, nem azért teszed, hogy elismerjék, hanem azért, mert Őt szolgálod, Őreá nézel, és Őtől várod azt, hogy ha kell, akkor elismer, felemel, bátorít, és dicsőít. Őtől várod!

Egyástól is megkapjuk ezt bizonyos mértékben, és szükségünk is van erre, de mi a motivációd? Ha nem kapsz elismerést, akkor nem csinálod? Már elárultad magad. Miért csinálod, amit csinálsz? Miért bocsátasz meg? Miért teszed? Igazából a megbocsátás sohasem arról szól, hogy a másinak teszel valami jót ezzel. Hanem rólad szól. Magadnak teszel jót. Magadnak! Fölmerül benned, hogy ez igazságtalan! Nem igazságos, mert jogtalanul bántot-

tak, jogtalanul becsmérelték a nevemet, jogtalanul hazudtak rólam, és nem igaz, amit rólam mondtak, és nagyon belegázolt az illető a lelkivilágomba. Meglopott, és becsapott, és sorolhatod nagyon hosszan a listát, hogy neked miért áll jogodban az, hogy haragudjál. Azért, mert a másik igazságtalan volt veled. És lehet, így is van, hogy igazságtalanul bántak veled, de a megbocsátás, az rólad szól. Ha a lelkedben egy börtönbe bezárod az illetőt, ő lehet, hogy nem is tud róla. De ott van benned, és téged ott belül feszélyez, pedig ki kell nyitni azt a börtönajtót, hogy hadd menjen szabadon! Megérdemli? Nem. Te megérdemelted? Nem! Mégis megkaptad, mégis felemelt Isten, mégis meggyógyított Isten, mégis megáldott téged, mégis felemelt téged. Mi az, amit érdemből kaptunk? Kegyelemből kaptunk mindent, hit által.

Az üdvösségünk is kegyelemből van, hit által. A tested nem úgy van megtervezve, nem úgy kalibrálta Isten, hogy képes legyen elviselni és elhordozni a meg nem bocsátást. Az érzelmeid, a lelked, a lelkiállapotod nem úgy vannak megtervezve, hogy te évtizedekig éljél úgy ebben a haragos állapotban, hogy ez nem lesz hatással a testedre. Egyszerűen nem így vagyunk megalkotva. Úgy vagyunk megalkotva, hogy a lelkünk és a testünk elváltozik Istennek a dicsőségére. Ahogy fedetlen arccal szemléljük Őt, elváltozunk az Ő képére és hasonlatosságára. Erre vagy megtervezve, erre vagy kitalálva. Isten így teremtett téged, hogy a megbocsátás, az irgalmasság, a jóindulat, a kedvesség uralkodjon a te érzelmeidben. Egyikőtök sem mondhatja azt, hogy gyerekkorától kezdődően a mai napig ne érte volna bármilyen sérelem, bármikor. Valakit kevesebb, valakit több, valakit óriási, de mindannyiunkat értek sérelmek. Egyszer megkérdeztem itt a gyülekezetben töletek, hogy itt, a gyülekezetben értek-e már sérelmek. Szinte mindenkinek fönt volt a keze.

A gyülekezetbe nem tökéletesek járnak. Ha a gyülekezet tökéletes volna, akkor te nem jöhetnél be. Ha a gyülekezetben tökéletes emberek lennének csak, és az egész gyülekezet minden szempontból tökéletes volna, akkor az ajtón ki lenne írva, hogy: „Belépés csak tökéleteseknek!” Úgyhogy nem jöhetnél be. Itt emberek vannak, melletted, mögötted, előtted, akik különböző szellemi szinten állnak. Különböző megértésben, különböző hit-szinten állunk, és előfordul – hiszem azt, hogy nem szándékosan –, hogy teszünk, mondunk, cselekszünk olyanokat, amivel megbántunk másokat, akaratlanul. Most egy kicsit gondolkozz el azon, hogy ebben a „mindenkiben” te is benne vagy. Azaz, te is megbántasz másokat, nem csak téged bántanak ám meg. Lehet, hogy te nem is tudsz róla, hogy megbántottál másokat. Lehet, hogy a leghátsó sorban ülsz, vagy a legelsőben, vagy középen, teljesen mindegy. A sérelmeket tudnod kell kezelni úgy, ahogy azt Jézus tanítja. Úgy ahogy azt Krisztusnak a Testében, Isten királyságában a keresztyén emberhez méltó. Hogy méltó legyen a te viselkedésed Istenhez.

Nem csak itt a gyülekezetben kell helyesen viselkedned, hanem amikor hazamész, otthon, a családdal is. Sőt, már hazafelé a kocsiban, vagy a villamoson. A férjeddal, a feleségeddel, már ott gyakorolnod kell! Mert itt olyan szépen meg tudjuk magunkat mutatni, hogy ingben vagyok, ki vagyok vasalva, szépen mosolygok, áldjon az Úr, szeretlek téged, olyan jól nézel ki. Mondod ezt neki, amikor a bejáratnál találkoztok. De jössz befelé, és azt nézed, hogy hova ül, mert akkor te a másik oldalra ülsz. Haragszol valakire, mert a múlt héten odaült, arra a székre, ahol a te helyed lenne, gondold te. Haragszol ez miatt, és haragszol az miatt, neheztelsz ez miatt, és az miatt. Örülj, hogy itt vagyunk, ennyien. Örülj, hogy van egy közösség, egy gyülekezet. Örülj, hogy ennyire áldott vagy, hogy van egy hely, ahol az Igét hallhatod, ahol az Evangélium plántálása folyik feléd. Örülj annak, hogy van egy közösség, amelynek a tagja lehetsz. Hány, és hány ember van kint a világban, akiknek nincs lehetőségük gyülekezetbe járni, akiknek nincsen pásztoruk. Adj hálát Istennek, hogy neked van pásztorod, hogy van egy gyülekezet, van egy közösség. Ez a gyülekezet, ez a közösség fejlődik, megújul, épül, és virágzik, és gyümölcsözik. Ámen.

A gyülekezetbe járó hívők épülnek és növekszenek. A pásztor is épül, és növekszik, mert nem ért még a teljességre. Együtt megyünk előre. Együtt! Te örvendezz ennek, és tegyél meg

mindent azért, hogy ez a közösség, ez a kapcsolat, ez egy virágzó, gyümölcsöző dolog legyen! Ne tegyél semmi olyat, ami azt okozná, hogy bármiféle szakadás, vagy bármiféle sértődés, vagy neheztelés alakuljon ki az emberek között. Hanem az az ember legyél, aki helyreállítja a dolgokat. Aki a pletykálkodóknak a sorában inkább lezárja a pletykát, nem pedig folytatja tovább, még öt ágon. Te az az ember legyél, aki megbocsát, az az ember legyél, aki elenged. Az az ember legyél, aki fölemeli a gyülekezetet, és a gyülekezet pásztorát az Úr elé, hogy az áldásnak a teljessége megnyugodjon a gyülekezeten. Hogy belépjen a gyülekezet arra a helyre, ahova Isten tervezte, hogy belépjen.

Tudod, engem lehet kritizálni, mert adtam már rá okot. De ugyanígy igaz ez rád is. Te is, és én is úgy állunk Isten előtt, hogy Ő elengedte. Elengedte. Nekünk is el kell engednünk egymás felé. El kell engednünk egymás felé! Hogyan jön a megbocsátatlanság? Megbántanak, megtámadnak, megsértenek, akár időnként szolgálók sértenek meg, igazságtalanul bánnak veled, kritizálnak, ítéleznek, féltékenykednek. Tudod, hogy a féltékenység is bizonyos fajta meg nem bocsátás? Azért, mert nem tudod megbocsátani azt, ami a másiknak van, mert neked nincs. Miért van neki, nekem meg miért nincs? Haragszol rá. Lehet, soha nem is beszéltél vele. Lehet, csak a tévében láttad, hogy kiszáll az új autójából a politikus, és mennek a hírek jobbról, balról, hogy neki mije van. És haragszol rá, hogy neki van, de igazából azért haragszol rá, mert neked nincs. Ez is egy fajta meg nem bocsátás.

Nagyon sokszor abból fakad ez, hogy nem tudod azt, hogy igazából ki vagy te a Krisztusban. Nem tudod azt, hogy mennyire áldott vagy, mennyire győztes, és mennyire sikeres. Nevezhetném ezt úgy is, hogy mennyire szerencsés, de ez sokkal több a szerencsénél. Visszatérve a Máté 18-ra, azt látjuk itt, hogy az a szolga, aki tízezer talentummal volt adós, kijött a király elől, a kegyelemmel teljes királyi trón elől, ahol el lett neki engedve minden. Ahol az összes tartozását elengedték, és kapott egy új kezdetet. Egy új nap, egy új élet kezdődött neki azon a napon, szinte újjászületett – mondhatjuk ezt – ezen a napon, mert minden tartozása el lett engedve. Az a fajta tartozás, amit nem lett volna képes kifizetni sohasem.

Máté 18,28–33.

28. Kimenvén pedig az a szolga, találkozik eggyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral volt néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, amivel tartozol.

Na, akkor matekozunk újra. Tízezer talentum, és a száz dénár. Tízezer talentum körülbelül három milliárd forint. Megfizethetetlen, kifizethetetlen. Száz dénár – nem tudom pontosan, de – ez pár havi átlagfizetés. Érted-e a különbséget? Látod-e azt, hogy az egyik megfizethetetlen, a másik – hogy forintosítsuk – ötszázezer. Vagy akár egymillió forint. Nagy összeg sokatok számára, de nem megfizethetetlen. Ez az összeg megfizethető. Ha a saját életedre nézel – lehet, hogy vettél fel a házépítésnél, vagy lakásvásárlásnál hitelt –, és öt, tíz, húsz, huszonöt évig fizetted a kölcsönt, és kifizetted ennek a sokszorosát. Így van?

Bólogattok sokan. Képes voltál rá, hogy kifizesd. Ötszázezer, vagy egymillió forintot havi tízezerrel ki lehet fizetni, még te is képes lennél rá. Azt gondolom, mindannyiótok képes lenne rá. Nincs itt időkorlát, hogy mikorra kell kifizetni, akár havi részletekben kifizethető lett volna. Miért mondom mindezt? Neki volt egy megfizethetetlen tartozása, és neki tartoztak egy kifizethető összeggel. Mit tett az illető? A legbolondabb, a leggonoszabb, a legrosszabb dolgot, amit ebben a helyzetben tenni lehet. Megfosztotta az adóst attól a lehetőségtől, hogy képes legyen kifizetni.

29. Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked.

Látod-e azt itt, hogy ugyanazokat a szavakat mondja az ő szolgatársa neki, mint amit ő mondott a király előtt a királynak? És valahogy nem csengett vissza az ő fülében az, hogy ő ugyanazokat a szavakat használta. Nekem elengedték a tartozást, és most valaki ugyanezt kéri

tőlem. Makacs volt, nyakas volt, bezárta a fülét, bezárta szívét, bezárta az érzelmeit, önző volt. És mit tett?

30. De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, amivel tartozik.

Fölteszem neked a kérdést, hogy ugyan bizony, ha valaki börtönbe kerül, honnan lesz bevétele, hogy megfizesse a tartozását? Látod-e itt az abszolút bolondságot? Látod-e azt, hogy ez egy démonikus dolog? Isten bölcsességétől teljesen idegen. Börtönbe zárni valakit, megfosztani attól, hogy dolgozzon, hogy utána megadhassa neked a tartozását, a lehető legelvetemültebb, legaljasabb dolog. Még a lehetőséget sem adja meg neki, hogy azt a pár havi tartozást kifizesse. Ha neked valaki tartozik, és nem adja meg a tartozását, mert kölcsönként tőled egy, két, öt éve, vagy bármikor valamekkora összeget, és nem adja meg, akkor te miért imádkozol? Hogy legyen munkanélküli? Kerüljön börtönbe? Vagy még nagyobb adósságba kerüljön másoknál is? Nem, ha van egy kis józan eszed, akkor azért jársz közbe, hogy az illetőnek legyen egy jól fizető munkahelye, egy állása, hogy meg tudja fizetni neked a tartozását. Így van? Most pénzügyi tartozásról beszélek.

De itt lépünk ezen túl, ebben a történetben sokkal több van, mint anyagi dolgok. Vannak dolgok, amiket nem lehet pénzben kifejezni. Az, hogy kedvesen megölelsz valakit, és elengeded neki a sértést, ez megfizethetetlen. Vannak dolgok, amiket nem lehet pénzben kifejezni. Egy családi viszály békességének a helyreállítása megfizethetetlen. Egy szülő-gyerek kapcsolatnak a helyreállítása minden pénznél többet ér. Ez az illető mit tett? Ő nem akarta azt, hogy a szolgatársa megfizesse neki azt, amivel tartozott, hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, amivel tartozik. De hát ez egy agyament dolog. Jézus ezt a példázatot úgy mondja el, hogy Isten királysága így működik. Utána olvasunk egy harmadik szolgálócsoportról, mert nem csak két szolga van ebben a történetben, hanem egy harmadik is.

31. Látván pedig az ő szolgatársai, amik történtek, felettébb megszorodának; és elmenvén, mindent megjelentének az ő uruknak, amik történtek.

Most akkor ezek a szolgatársak spiclik voltak? Besúgók? Árulók? Egyáltalán nem. Amikor ilyen fajta igazságtalanságot látsz, amikor ilyen fajta törvénytelenséget látsz, nem csak jogodban áll, hanem kötelességed is jelteni. Ne vedd ki ezt a mondatomat a szöveggörnyezetéből, értsd ezt a helyén! Nem kell, hogy árulkodó, spicli legyél, nem erről beszélek. De vannak bizonyos helyzetek, amelyekkel kapcsolatban oda kell menned a pásztorodhoz, és el kell neki mondanod. Nem a pletyka szintje ez, ez nem az a szint, amikor susmogunk a másiknak a háta mögött. Hanem az a szint, amely az egységet megbontja. Ezek a szolgatársak elmentek a királyhoz elmondani, mert azt olvassuk, hogy megszorodtak. Valóban egy szomorú történet ez itt, ezen a ponton.

32. Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem:

33. Nem kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem rajtad?

Emlékeztek az alap Igénkre, a Kolosse 3,13-ra? Szinte szó szerint ugyanezt mondja.

Kolosse 3,13.

13. Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is;

Nem kell jobban, nem kell kevésbé, nem kell azon felül, csak annyira bocsáss meg a másiknak, amennyire Jézus bocsátott meg neked. Ha imádkozod a Miatyánkot, benne van ez a mondat: Megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Ismered az imádságot. Azt szeretnéd, hogy aszerint legyen megbocsájtva, ahogy te megbocsátasz? Érdekes kérdések ezek. Természetesen nem. Azt szeretnéd, hogy minden adósságod el legyen engedve, mindig, mindenkor. De nem nagyon akarja néhány ember megérteni ezt. Mindenki szeretne feljebb kerülni, mindenki

szeretne előrébb jutni, mindenki szeretne Krisztus Testében a teljességre jutni, beteljesedni, birtokba venni az áldásokat. De mondom neked, szintek vannak, amelyekről lépünk fölfelé. És minden szinten ott van ez, hogy tudnod kell elengedni.

Vannak próbái a szívednek, vannak próbái az érzelmi világodnak, vannak próbái és tesztjei. És bizony, ha elbúsz ezen a szinten, akkor nem fogsz a következő fokra lépni. Lehet, hogy keresed, lehet, hogy kutatod, hogy öt éve, tíz éve, húsz éve mi a probléma. Menj haza, és nézz magadba! Nem biztos, hogy probléma van veled, itt, ezen a téren, ez csak egy kérdőjel. Néha úgy hozzászokunk a fennálló viszályhoz, hogy azt gondoljuk, hogy ez a normális, ez a természetes. Mert kialakult egy bizonyos fajta kultúra az elménkben, a szokásrendszerünkben, a hagyományainkban, a gyülekezetünkben, hogy ezt így csináljuk. Ha nem állunk szóba egymással, és a másik oldalra ülök, ez így normális, így megy már öt éve. De attól még ez nem helyes, attól még ez nem jó, attól még ez megfoszt téged, és megfosztja a közösséget. Semmi más nem lehetnének, csak egy szeretet-közösség. Egy olyan közösség, ahol egymást felüllicitáljuk abban, hogy mennyire szeretjük egymást. Tudom, ez egy ilyen ideának hangzik, és természetesen ez nem egy ilyen hipp-hopp megtörténő dolog, de én hiszek benne. Én hiszek ebben, hogy te és én képesek vagyunk erre, hogy az agapé szeretettel szeressük egymást. Hű, de sokat kell még tanulnunk, ugye? Nekem biztos.

Az a helyzet, hogy erről, és a szeretetben járásról folyton-folyton hallanunk kell, mert ha nem hallunk róla, akkor kezdünk visszacsúszni. Én legalábbis így vagyok ezzel. Én ezt vállalom, hogy időről időre, mindig azokat az Igéket, amelyek ezzel kapcsolatosan szólnak hozzám, azokat én forgatom, és emésztsem. És mindig az adott élethelyzeteimben igyekszem megtenni, de sokszor jutok arra, hogy legszívesebben felpofoznám magam. Prédikálok róla húsz éve, és mégsem cselekszem rendesen. Tudod, milyen beismerés ez egy pásztornak, egy prédikátornak? Szemben állni a tükörrel, ezzel a teherrel? De nem kárhoztatom magam. A pásztor is ember. Más baja nincs, csak ennyi, hogy emberből van. Vannak kapcsolatok, amelyek igazi próbatételek. Vannak kapcsolatok, amelyek igazán próbára teszik a hosszútűrésedet, a lelkivilágodat, a megbocsátásra való képességedet. Mert vannak olyan emberek, akik igazán irritálnak téged. Vannak olyan emberek, akik igazán bántanak téged, vannak olyan emberek, akik igazán sértőek. Mindannyiunk életében vannak ilyen emberek. Mint egy tüske, ott vannak a körünk alatt. És ahogy szeretnéd kihúzni onnan azt a tüskét, azt érzed, hogy egyre jobban beljebb megy, és egyre jobban fáj. Hú, milyen egy tüske a köröm alatt? Borzasztó! De egyszer föl kell magad gerjesztened! Odalépsz, megfogod, és kirántod. Hadd menjen az a tüske, hadd menjen az a sértés!

Egy dalszöveg azt mondja, hogy homokba kell írni azt a szót, ami annyira fáj, és engedjék, hadd vigye a szél! Nem könnyű ez, de az erő, hogy ezt megtedd, az már benned van. Kell ehhez egy újfajta gondolkodásmód, kell ehhez egy újfajta mentalitás. Ebben éljél rendszeresen, folyamatosan, állandóan. Ebben benne kell, hogy éljél! Folyamatosan. Az igazság az, hogyha eddig volt lehetőséged arra, hogy elszenvedd a sértéseket, az is igazság, hogy az elkövetkezendő heteidben, hónapjaidban, éveidben, ezután is lesz. Sokan fognak szeretni, sokan fognak megbecsülni, és sokan fogják elismerni a munkádat. De lesznek, akiknek semmi nem elég. Úgysem jó úgy, ahogy csinálod, úgyis bántani fognak, és úgyis beléd akarják törölni a cipőjüket. De te a megfelelő gondolkodásmódod miatt már úgy állsz hozzá, hogy már most megbocsátottál nekik. Halleluja! Dicsérjétek az Úr Jézust!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.